

NO PAAUGSTINĀTĀ LĪDZ IZSTUMTAJAM

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 1:1-3; Kol. 1:16, 17; Ec. 28:12-19; 5. Moz. 8:1-18; Jes. 14:12-14; 2. Kor. 11:14

ATMIŅAS PANTS:

„Nevainojams tu biji savos ceļos no tās dienas, kad tevi iecēla par ķēniņu, līdz kamēr atrada tevī noziegumu.” (Ec. 28:15)

Šis nedēļas atmiņas pants ir dziļākais visā Bībelē. Šeit izceļas divi izšķiroši vārdi: 'nevainojams' un 'noziegums', bez tam pēdējais (noziegums) ir iekapsulēts pirmajā (nevainojams). Tas nozīmē tikai to, ka tas, kas ir iekļauts „būt pilnīgam” idejā, satur iespēju izdarīt noziegumu. Kā gan varētu atrast noziegumu tajā, kas ir radīts „pilnīgs”, ja „pilnība” to nepieļautu? Noziegums nevarētu rasties būtne, kas ir radīta pilnīga, ja vien „būt pilnīgam” nesaturētu arī iespēju izdarīt to, ko šī būtne izdarīja.

Šis Bībeles pants parāda, ka Dieva Universā „pilnības” koncepcija iekļauj brīvību, morālu brīvību, spēju izvēlēties starp labo un ļauno. Ja tas tā nebūtu, vai cilvēki joprojām būtu tikumīgi un brīvi? Firma var aprīkot datoru ar programmu, kas bloķē darbiniekiem pieeju pornogrāfijai un azartspēlēm vai citām amorālām vietnēm internetā, bet pašu programmu neviens taču nesauktu par „tikumīgu” vai „brīvu”.

Tā nu mums ir būtne, Lucifers, tik ļoti paaugstināts, ka pat viņa apgērbs ir Bībelē īpaši izcelts. Tomēr viņš ļaunprātīgi izmanto piešķirto brīvību un atkrit no Kunga.

Ko mēs varam mācīties no viņa traģiskās kļūdas?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 9. aprīli.

RADĪTĀJS VISAM, KAS IR

Mūsu Dievs ir Radītājs. Jāņa 1:1-3 paskaidro, ka viss, kas radīts, citiem vārdiem, viss, kas kādreiz neeksistēja, bet tagad eksistē, pastāv tikai Kunga rīcības rezultātā.

Kāds reiz uzdeva jautājumu: „Kāpēc kaut kas ir, nevis nekā nav?” Iespējams, ka tas ir galvenais no visiem pamatjautājumiem, kāds jebkad uzdots. Izlasi Jāņa 1:1-3. Kā Bībele atbild uz šo jautājumu? _____

Šī ideja ir interesanta arī Lielā sprādziena teorijas gaismā, kas māca, ka mūsu Universs ir nevis mūžīgs, kā daudzi uzskatījuši tūkstošiem gadus ilgi, bet gan ka tas radies pirms miljardiem gadu. Vienalga, vai teorija ir pareiza vai nepareiza, daudzi tajā saskata pierādījumus Dieva, Radītāja esamībai, jo, lai jebkad būtu varējis notikt Lielais sprādziens, ir vajadzīga pamatīga zinātne, pamatīga fizika un vesela rinda matemātisko vienādojumu. Un, visbeidzot, pareizi jautājis kāds zinātnieks: „Kurš gan iepūta uguni šajos vienādojumos?”

Mēs taču zinām atbildi, vai ne?

Tagad zinātnieki prāto arī par to, ka ir neskaitāmas Universa daļas, kuras mēs nevaram redzēt, kas ir pilnas ar tā saucamo tumšo matēriju un tumšo enerģiju. Ko gan citu tas viss mums stāsta, ja ne to, ka mūsu spējas redzēt to, kas patiešām atrodas tur ārpusē, ir ļoti ierobežotas.

Izlasi Kol. 1:16, 17. Kas vēl – un kurš vēl – no Dieva radītā ir tāds, ko mēs ikdienā nespējam redzēt? Kādu pazemības mācību mēs no tā varam gūt attiecībā uz savām zināšanām par īstenību? _____

Ievērojiet arī šajos pantos, ka Dievs ir ne tikai visu radījis, bet viss ir radīts „Viņam” (angļu tulk.). Ko tas varētu nozīmēt? Kā to saprast? Ko mums nozīmē tas, ka arī mēs esam radīti „Viņam”? _____

KĀDA SKAISTA UN PILNĪGA BŪTNE

Starp visām Dieva radībām, starp visu, kas kādreiz nebija, bet tad radās, bija arī eņģeļu pulks. Galvenais visā pulkā bija radīta būtne, kas pazīstama kā Lucifers, par kura krišanu ziņots Ecēhiēla 28. nodaļā Tiras ķēniņa personā.

Izlasi Ec. 28:12-19. Kā šeit ir aprakstīts Lucifers? Kāds ir viņa tērps un ko tas varētu aino? _____

Aprakstot Luciferu kā „ausekļa dēlu”, Jes. 14:12 atklāj, kā Dievs viņu nekritušajā stāvoklī bija izdaļījis. Ec. 28:12 Dievs apraksta viņu kā pilnības paraugu, ko šeit varētu tulkot kā – „tu esi pilnības zīmogs”. Skat. SDA Bībeles komentāri, 4. sēj. 675. lpp.

Citos tulkojumos Lucifers apzīmēts arī kā ‘dienas zvaigzne’ un ‘mirdzošais’ (Jes. 14:12). Ebreju valodā ‘htlel’ (‘mirdzošais’) un šī vārda tulkojumi citās radniecīgās valodās parasti tiek attiecināti uz planētu Venēra, kad tā parādās nepārspējamā mirdzumā kā rīta zvaigzne.

Iedomājieties apģērbu, kas, iespējams, bija noklāts ar rubīniem, dimantiem, topāzu, berilu, oniksu, jašmu, safīru, smaragdu, hrizolītu un tirkīzu, un tas viss piestiprināts uz zelta pamatnes. Pat ja mēs varētu mēģināt iztēloties Lucifera apmetņa krāsas (sarkans, dzeltens, zaļš, debeszils, zilganzaļš, olīvzaļš), mūsu šīs zemes redze nekad neļautu mums redzēt Debesu dārgakmeņus un majestātiskās krāsas tā, kā šo tērpu vēroja un apbrīvoja eņģeļi.

Kā Debesu būtnei, kas tērpta tādā spožumā un kas ieņem visaugstāko stāvokli starp tām, Luciferam noteikti piederēja visu citu eņģeļu cieņa un mīlestība.

Eņģeļi ilgojās darīt tā, kā viņiem bija pavēlēts. Viņi apbrīvoja sava Radītāja skaistumu un slavēja Viņu par iespēju dzīvot dievišķā saskaņā. Viņu nepārtraukti pienestā slava savam Radītājam iedvesmoja viņus uz nesavtīgu mīlestību citam pret citu. Kamēr tās bija viņu vienīgās ilgas, viņi dzīvoja uzticības pilnā, nemainīgā un mīlošā vidē.

Šajā dievišķajā vidē valdīja saskaņa, pilnība, mīlestība un pielūgsmē – šādu ainu mēs, cilvēki, tik tikko spējam iedomāties.

Kā mēs savās mājās, darbavietās un draudzēs varētu atdarināt Debesu vidi, kur valda saskaņa, pilnība un mīlestība? Pārrunājiet, kādos īpašos veidos mūsu zemes dzīve varētu labāk atspoguļot mūsu Dieva godu un Viņa mīlestību. _____

PILNĪGĀS BŪTNES KRIŠANA

Lai arī cik grūti mums ar savu ierobežoto realitātes redzējumu varētu būt to iztēloties, Lucifers noteikti bija neparasti skaista būtne. Izlasi vēlreiz viņa aprakstu Ec. 28. nodaļā – gudrs, skaists, majestātiskiem dārgakmeņiem rotāts. Viņš patiešām bija kaut kas!

Ja rūpīgi pārdomājam Ec. 28:13, mēs pamanām ko interesantu. Pēc tam, kad nosaukti visi šie skaistie dārgakmeņi, kas rotāja viņa apģērbu, ir teikts: „Kas bija darināti tai dienā, kad tevi radīja.” (Angļu tulk.) Lucifera apmetnis, viņa drēbes vienkārši atspoguļoja viņa paaugstināto stāvokli. Šajā ceturksnī mēs uzzināsim, ka apģērbs var daudz ko pateikt par mūsu stāvokli un ieņemamo amatu. Tādējādi, ja viņa apģērbs uz kaut ko norādīja, tad tas bija tas, ka Lucifers bija godā celta un mīlēta būtne, kurai piemita liels spēks un ietekme.

Izlasi Ec. 28:17. Kas veicināja Lucifera krišanu saskaņā ar šo pantu? Kādu svarīgu vēsti mums šeit vajadzētu sadzirdēt savai dzīvei? _____

Visā šajā stāstā paradoksāli ir, lūk, kas: lai cik brīnišķīgs bija Lucifera apģērbs, lai cik skaists viņš bija, lai cik gudrs viņš bija, no kurienes tas viss bija nācis? Protams, viss, kas Luciferam bija, viss, ko viņš bija saņēmis, viss viņa brīnišķīgais „apģērbs”, kas viņu sedza, – tas viss bija tikai un vienīgi no Dieva. Mēs runājam par radītu būtni: viņa tērps, viņa skaistums un gudrība bija Dieva dāvanas. Bez Kunga viņam nebūtu nekā un viņš pats arī nebūtu nekas.

Un tomēr – būtne, kas dzīvoja Dievam vistuvāk, kaut kā aizmirsta šo svarīgo patiesību.

Izlasi 5. Moz. 8:1-18. Vai varam šeit ieraudzīt principu, kas varētu būt saistīts ar Lucifera gadījumu? _____

Cik viegli aizmirst to, cik atkarīgi mēs esam no Kunga visās lietās, īpaši labklājības un pārpilnības laikos? Ko praktisku mēs varētu katru dienu darīt, lai pasargātu sevi no lamatām, raugoties uz savu „skaisto tērpu” – savu gudrību, veiksmi, savu labklājību, lai arī kādā veidā tas viss būtu nācis –, kā arī lai neaizmirstu, cik atkarīgi mēs visās šajās lietās esam no Kunga? _____

VĒLME BŪT DIEVAM

„Svētajā Dieva kalnā tu staigāji degošu akmeņu vidū.” (Ec. 28:14)

Ecēhiēls šeit lieto mākslinieciskus izteiksmes līdzekļus, lai aprakstītu paša Dieva valdības mītni jeb Debesis. Ecēhiēla vārdi, ka Lucifers atradās Dieva kalnā, parāda augsto stāvokli, kādu Dievs bija devis šai radītajai būtnei, un privilēģijas, kādas Viņš tai bija piešķīris. Citviet Bībelē uzzinām par kalna simbolisko nozīmi. Piemēram, Mozus kāpa kalnā, lai satiktos ar Dievu (2. Moz. 19:20), un Jēzus kopā ar trim mācekļiem atradās augstā kalnā, kur Viņš piedzīvoja apskaidrošanu (Mat. 17:1, 2).

„Tu staigāji degošu akmeņu vidū.” Šeit atkal pravietis Ecēhiēls lieto simbolu valodu – „degoši akmeņi” –, lai norādītu uz Dieva klātbūtni. Kungs atklāja sevi Mozum, Āronam un citiem vadītājiem šādā veidā: „Un viņi redzēja Israēla Dievu: zem Viņa kājām bija kā safīra pamats, tik skaidrs kā pašas debesis.” (2. Moz. 24:10)

Neskatoties uz visām Lucifera privilēģijām, viņš ļāva savā prātā ienākt nepareizām domām un tirdīt viņu, domām, kas galu galā noveda pie rīcības, kas izraisīja viņa sacelšanos un sagraīvi.

Izlasī Jes. 14:12-14, vēl kādu Lucifera krišanas aprakstu. Kādi principi šeit spēlē galveno lomu, un kādu mācību mēs sev varam smelties kārdināšanu un cīņu virpulī? _____

Senie romieši bieži ticēja, ka tad, kad imperators mirst, viņš kļūst par Dievu. To parāda Vespaziāna vārdi pirms nāves: „Ak, es domāju, ka es kļūstu par Dievu.”

Kārdinājums attēlot Dievu var būt daudz viltīgāks, nekā lielākā daļa no mums to izprot. Tiesājot kāda cilvēka motīvus, piedēvējot sev privilēģijas, kas mums nepienākas, cenšoties kontrolēt citus nepiemērotā veidā – vai tad mēs zināmā mērā necenšamies būt kā Dievs?

Pārdomājiet, kādos izsmalcinātos veidos mums vēl draud briesmas uzņemties Dieva lomu. Varbūt atceries, ka pats kādreiz esi to darījis? Kas patiesībā ir vienīgais līdzeklis pret šo bīstamo, bet bieži tik izsmalcināto krāpšanu? _____

SĀTANS UZ ZEMES

„Nav arī brīnums; jo pats sātans izliekas par gaismas eņģeli.” (2. Kor. 11:14)

Kā mēs visi zinām, sātana krišana neietekmēja tikai Debesis, bet arī zemi. Viņa krišana un sacelšanās Debesīs atklājas uz zemes kā „lielā cīņa”. Tā ir reāla, tā ir rūgta un iesaista mūs visus.

Izlasi Atkl. 12:7-12. Par ko runā šī Rakstu vieta un kādu brīdinājumu – bet tajā pašā laikā arī cerību – mēs varam tajā smelties? _____

Par laimi, pateicoties krustam un pateicoties tam, ko Jēzus mūsu labā ir izdarījis, mēs zinām, kā tas viss beigsies. Visiem, kas apklāti ar Kristus pilnības drēbēm, ir garantēta uzvara. Tomēr sātans cītīgi strādā, lai, cik vien iespējams, neļautu mums atrast glābjošo taisnību, kas garantē vietu mūžīgajā valstībā.

Izlasi vēlreiz 2. Kor. 11:14, pievērsot īpašu uzmanību kontekstam, kādā Pāvils raksta. Kādu svarīgu vēsti mums vajadzētu sev paņemt no šīs Rakstu vietas? _____

Sātans strādā dažādos veidos, lai pieviltu mūs, lai novērstu mūs no glābjošām attiecībām ar Kristu, un viņš labprāt izmanto arī citus, kas sauc sevi par kristiešiem. Tā bieži var izrādīties viņa visefektīvākā viltība.

Visapkārt mums uzglūn garīgas briesmas (1. Pēt. 5:8). Tomēr mums visiem ir svarīgi atcerēties, ka mums ir darīšana ar sakautu ienaidnieku: velns ir zaudējis, viņa sakāve ir droša, viņa valdīšana beigsies. Tomēr mēs paši nespējam viņu sakaut un uzvarēt. Mūsu vienīgā cerība un spēks atrodami pie Tā, kas viņu jau ir sakāvis, un tas ir Jēzus. Viņa uzvara ir mūsu tikmēr, kamēr mēs ticībā un paklausībā pieprasām to sev.

Kādos izsmalcinātos veidos soli pa solim, lēni, bet noteikti velns var mazināt mūsu ticību, ja mēs neesam uzmanīgi? Kādus lēmumus mēs ik dienas varam pieņemt, lai garantētu, ka viņam pie mums nebūs panākumu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Sentēvi un pravieši” nodaļu „Kāpēc tika pieļauts grēks?”, 35.-43. lpp., „Saiešanas telts un tās uzdevums”, 349. lpp.; grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Dzīvības gaisma”, 464. lpp. Izlasi arī SDA Bībeles komentāros 4. sēj., 675., 676. lpp.

„Kad sātans cenšas Dieva ļaudis aplāt ar tumsu un satriekt, iejaucas Kristus. Kaut arī tie ir grēkojuši, Kristus viņu vainu un grēkus uzņemas uz sevi.” E. Vaita „Kristus līdzības”, 169. lpp.

„Grēks ienāca pasaulē, atkritot būtnei, kas bija svēto eņģeļu vadītājs. Kas bija tas, kas ienesa tik lielas pārmaiņas un pārveidoja ķēnišķīgo, godājamo personu par atkritēju? „Tava sirds bija palikusi lepna tava skaistuma dēļ, tu savu gudribu pazaudēji aiz ārējā spožuma.” Vai Kungs nebija radījis ķerubu tik skaistu, tik ļoti līdzīgu pats sev, vai Dievs nebija apveltījis viņu ar īpašu godību? Ja kaut kas šajā skaistuma, spēka un goda dāvanā nebūtu izdarīts līdz galam, tad sātanam būtu attaisnojums.” E. Vaita, „Ģenerālkonferences dienas biļetens”, 1897. gada 2. marts.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties pie morāles un brīvības idejas. Vai patiesa morāle var pastāvēt bez brīvības? Vai rīcība, kas tiek uzskatīta par „morālu”, patiešām arī ir morāla, ja tā tiek uzspiesta un nenāk no brīvas izvēles? Pārrunājiet.

2. Nav svarīgi, cik daudz visa kā sātanam bija, jo tas vienalga nebija pietiekami. Kādos veidos mēs parādām tādu pašu attieksmi? Kā mēs varam sevi apstādināt un neturpināt iet pa šo iznīcības ceļu?

3. Grupā pārlasiet Atkl. 12:7-12 un pārrunājiet, ko šie panti māca, kā mums ir jādzīvo, – sevišķi 11. pantu: „Viņi to uzvarējuši ar tā Jēra asinīm un ar savas liecības vārdu un nav savu dzīvību milējuši līdz nāvei.”

4. Pārrunājiet jautājumu, kā mēs varam sevi pataisīt par Dievu. Ko tas nozīmē? Kā šī iezīme var atklāties mūsu dzīvē, mums pašiem to neapzinoties?

5. Izlasi vēlreiz piektdienas pētījumiem citēto E. Vaitas citātu par Kristu, kurš uz sevi uzņēmis mūsu vainu. Ko tieši tas nozīmē? Kādu cerību mēs varam smelties no šī apsolījuma? Kas notiks ar tiem, kas atsakās ticēt, ka šis apsolījums ir domāts viņiem personīgi?